

การพัฒนาตลาดและผลิตภัณฑ์กระเป๋าทรง
เพื่อการสืบสานภูมิปัญญาท้องถิ่นและเพิ่มมูลค่าสินค้าโอทอป
กรณีศึกษา กลุ่มอัยยะบาติก อำเภอสะเตกา จังหวัดสงขลา

นางสาวอริสรา วัฒนวีระประสงค์ 651011323
สาขาการบริหารและพัฒนาชุมชน มหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตสงขลา

ความเป็นมาและความสำคัญ

อำเภอสะเดาเดิมเป็นตำบลชื่อตำบลสะเดา ได้ยกฐานะเป็นอำเภอสะเดา พ.ศ.2460 อาชีพหลักส่วนใหญ่ของคนสะเดาคือการทำเกษตรกรรมโดยเฉพาะสวนยางพาราและทำนา เนื่องจากเป็นพื้นที่เขตเศรษฐกิจชายแดนสำคัญติดมาเลเซีย และยังมีอาชีพราชการ อาชีพเสริม เช่น ธุรกิจส่วนตัว การทำเครื่องแกง คางาย ทำม้าย้อมและการทำลวดลายบาติก แม้ปัจจุบัน เศรษฐกิจมีการเปลี่ยนแปลงไปแต่อำเภอสะเดายังคงมีการรักษาเอกลักษณ์ไว้บางประการ หนึ่งในนั้นคือภูมิปัญญาการทำศิลปะบาติกของกลุ่มอัยยะบาติกซึ่งเป็นการทำลวดลายที่ถ่ายทอดเรื่องราวผ่านผ้าโดยใช้วิธีดั้งเดิมที่เริ่มหาได้ยาก

สภาพทั่วไปของตำบลปริง อำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา พบว่าเป็นชุมชนเล็ก ๆ ขนาดกลางผสมผสานกับพื้นที่เกษตรกรรมเป็นพื้นที่ที่มีวิถีชีวิตผูกพันกับการทำสวนอย่างยาวนาน รายได้ที่ได้รับส่วนใหญ่มาจากการทำสวนยาง ซึ่งราคายางส่วนใหญ่มักขึ้นกับราคารายในตลาดโลกที่มีความผันผวนอยู่เสมอทำให้หลายครอบครัวมองหาช่องทางสร้างรายได้เสริมเพื่อความมั่นคงทางเศรษฐกิจ

ความเป็นมาและความสำคัญ

กลุ่มอัยยะบาติกก่อตั้งขึ้นได้ประมาณ 6-7 ปี มีสมาชิกทั้งหมด 7 คน แรบบันดาลใจและจุดเริ่มต้น
ในการทำกลุ่มมาจากสมเด็จพระเจ้าลูกเธอเจ้าฟ้าสิริวัณณวรี นารีรัตนราชกัญญา ทรงพระกรุณา
โปรดเกล้าฯ พระราชทานลายผ้าไทยต่อเนื่องทุกปีเพื่อยกระดับผ้าไทยและสร้างรายได้สู่ชุมชน
ทรงพระราชทานแนวทางเพื่อสืบสานภูมิปัญญาผ้าไทยให้ทันสมัยใส่ได้จริงในชีวิตประจำวัน จัดตั้ง
โครงการ “ผ้าไทยใส่ให้สนุก” ตามแนวพระดำริที่ได้เริ่มขับเคลื่อนอย่างเป็นรูปธรรมและจัดประกวด
โดยมุ่งเน้นพัฒนาผ้าไทยให้ทันสมัย นำลายของสมเด็จพระเจ้าลูกเธอเจ้าฟ้าสิริวัณณวรี นารีรัตนราชกัญญา
เป็นผ้าลายพระราชทานต้นแบบและจัดประกวดต่อเนื่องทุกปี ทางกลุ่มจึงอยากที่จะรักษาและสืบทอดผ้าไทย
ตามโครงการผ้าไทยใส่ให้สนุก ผ่านการทำตลาดต่าง ๆ ทั้งแบบพิมพ์ลายและเขียนลายขึ้นการสืบทอดของกลุ่มตอนนี้ยังเป็นกลุ่ม
คนรุ่นแรกที่ได้มีแนวคิดในการจัดตั้งกลุ่ม

ความเป็นมาและความสำคัญ

จากการสอบถามข้อมูลกับทางกลุ่มอัยยะบาติกพบว่าทางกลุ่มมีผลิตภัณฑ์ส่วนใหญ่เป็นเสื้อผ้า และบายเป็หผ้าฝ้ายใหญ่ที่มีลวดลายให้กลุ่มลูกค้านำไปตัดชุดเอง จึงมีความสนใจที่จะศึกษาและ พัฒนาลวดลายมาทำเป็หผลิตภัณฑ์กระเป๋าผ้าหิ้ว รูดจากผ้าบาติกที่สามารถสะท้อนถึงอัตลักษณ์และ ภูมิปัญญาท้องถิ่นของสะเตาผ่านลวดลาย ได้ผลิตภัณฑ์ที่หลากหลายใช้งานได้จริง นอกจากนี้ทางกลุ่มยังไม่มีบรรจุภัณฑ์ของสินค้า การไม่มีบรรจุภัณฑ์อาจทำให้สินค้าไม่ได้รับความ สนใจอย่างเต็มที่ ผู้จัดทำได้เล็งเห็นถึงปัญหาของทางกลุ่มจึงได้ร่วมพัฒนาบรรจุภัณฑ์ที่มีความ เหมาะสมร่วมด้วยเพื่อสร้างโอกาสในการเติบโตทางธุรกิจ สร้างมูลค่าเพิ่มทางการตลาดให้กับ ตัวผลิตภัณฑ์ได้ในอนาคต

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาบริบท สภาพทั่วไป และกระบวนการดำเนินงานของกลุ่มอัยยะบาติก อำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา

2. เพื่อออกแบบและพัฒนาลวดลายผ้าบาติกที่สะท้อนอัตลักษณ์ และภูมิปัญญาท้องถิ่นของกลุ่มอัยยะบาติก อำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา

3. เพื่อพัฒนาผลิตภัณฑ์กระเป๋าผ้าบาติกและบรรจุภัณฑ์ ให้มีความเหมาะสมด้านการใช้งานและรูปแบบ

4. เพื่อประเมินความเหมาะสมและความพึงพอใจของกลุ่มเป้าหมายต่อผลิตภัณฑ์กระเป๋าผ้าบาติกที่พัฒนาขึ้น

ระเบียบวิธีวิจัย

๖ ด้านเนื้อหา

มุ่งศึกษาเกี่ยวกับการออกแบบลวดลาย การพัฒนาผลิตภัณฑ์จากผ้าบาติกและบรรจุภัณฑ์ที่มีความเหมาะสม สร้างมูลค่าเพิ่มแก่กระเป๋าผ่านลวดลาย รักษาและต่อยอดภูมิปัญญาท้องถิ่นไปสู่การอนุรักษ์สืบสานศิลปะขนานบาติกให้คงอยู่ภายใต้กลุ่มอัยยะบาติก อำเภอสะเตา จังหวัดสงขลา

๖ พื้นที่ศึกษา

พื้นที่การดำเนินงาน คือ กลุ่มอัยยะบาติก เลขที่ 131 ม.6 ถ.ประชาสรรค์ ต.ปริง อ.สะเตา จ.สงขลา

๖ ด้านผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

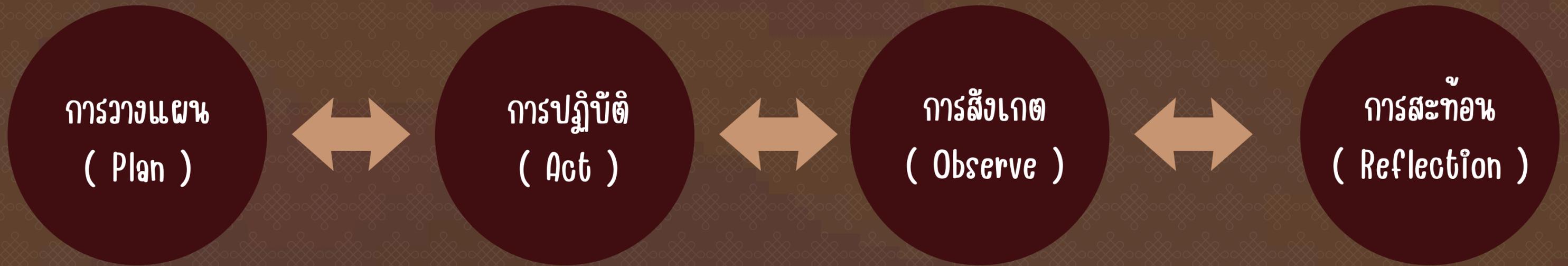
ได้แก่หัวหน้ากลุ่ม 1 คน และสมาชิกของกลุ่มอัยยะบาติก จำนวน 6 คน
กลุ่มเป้าหมายครั้งนี้คือสมาชิกของกลุ่มและคนรุ่นใหม่ 15 คน

เครื่องมือในการวิจัย

- การสังเกตแบบมีส่วนร่วมและไม่มีส่วนร่วม
- การสัมภาษณ์เชิงลึก
- คำถามสนทนากลุ่ม
- แบบสอบถามความพึงพอใจ โดยได้สร้างแบบประเมินความพึงพอใจเพื่อสอบถามความคิดเห็นของกลุ่มเป้าหมาย แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่ ข้อมูลทั่วไปส่วนบุคคลและความเหมาะสมของผลิตภัณฑ์ ใช้รูปแบบมาตราส่วน 5 ระดับ ประเมินความสำเร็จของโครงการตามวัตถุประสงค์เพื่อนำข้อมูลไปใช้ในการปรับปรุง พัฒนา และการดำเนินงานอย่างยั่งยืนในอนาคตต่อไป

การวิจัยครั้งนี้ใช้หลัก PAOR ในการดำเนินการวิจัย

การเก็บรวบรวมข้อมูล

แหล่งข้อมูลทุติยภูมิ

แหล่งข้อมูลปฐมภูมิ

ผลการศึกษา

หลังจากการลงพื้นที่ศึกษาสำรวจสภาพทั่วไปของตำบลปริก อำเภอสะเดาพบว่า เป็นชุมชนเล็ก ๆ ขนาด
กลางผสมผสานพื้นที่เกษตรกรรมหลักมีความโดดเด่นในเรื่องการพัฒนาท้องถิ่นมีภูมิปัญญาท้องถิ่นที่
เข้มแข็งโดยเฉพาะการทำศิลปปะบนผ้าบาติก จากการพิจารณาพบว่าภายในกลุ่มยังคงมีสินค้าแบบเดิมที่นิยม
ทั่วไปและยังไม่มีการพัฒนาบรรจุภัณฑ์ที่เหมาะสมกับตัวสินค้า
ผู้จัดทำจึงนำภูมิปัญญาการทำศิลปปะบนผ้าบาติกมาดัดแปลงผลิตภัณฑ์ให้หลากหลายมากขึ้น แลกเปลี่ยน
ความคิดระหว่างสมาชิกในกลุ่มคิดค้นจนได้เป็นกระเป๋าผ้าหิ้วรูปร่างจากผ้าบาติกที่สามารถใช้งานได้จริง
มาจากภูมิปัญญาการทำติดกรรมศิลปปะบนผ้าบาติกที่มาจากดอกสะเดา ดอกยางนา
รวมถึงพัฒนาบรรจุภัณฑ์ที่เหมาะสมเป็นต้น

วิธีการดำเนินการ

ขั้นตอนการดำเนินการประกอบไปด้วย 4 ขั้นตอน ได้แก่

การวางแผน (Planning)

ศึกษาข้อมูลของกลุ่มอัยยะบาติก เพื่อนำมาวิเคราะห์ปัญหาและร่วมกันวางแผนให้นำไปสู่แนวทางแก้ไขพบว่าทางกลุ่มมีผลิตภัณฑ์ส่วนใหญ่เป็นเสื้อผ้าและบายเป็นผ้าผืนใหญ่ที่มีลวดลายให้ลูกค้านำไปตัดชุดเอง นอกจากนี้ทางกลุ่มยังไม่มีบรรจุภัณฑ์ของตัวเอง ผู้วิจัยจึงนำเอาความเห็นของกลุ่มมาเป็นหลักเพื่อให้มีผลิตภัณฑ์ใหม่คือกระเป๋าผ้าทำจากผ้าบาติกและบรรจุภัณฑ์ที่มีความเหมาะสมเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มให้แก่ผลิตภัณฑ์และสินค้าภายในกลุ่มได้

การปฏิบัติ (Action)

การปฏิบัติตามการวางแผนดำเนินงานซึ่งเป็นไปตามความเห็นและความพร้อมของกลุ่ม โดยมีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้เกี่ยวกับผลที่ได้ที่เป็นอิทธิพล และการพัฒนาบรรจุภัณฑ์ เมื่อได้ผลที่ได้เหมาะสมแล้วจึงนำไปสู่การลงมือทำพัฒนาเป็นกระเป๋าผ้าให้รวดเร็วเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มให้แก่ผลิตภัณฑ์ต่อไป

การสังเกต (Observing)

ผู้วิจัยได้สังเกตและเก็บรวบรวมข้อมูลผลที่ได้จากการปฏิบัติเพื่อบันทึกข้อมูลที่ปรากฏขึ้นตามการวางแผนหรือตามสถานการณ์ มีเป้าหมายเพื่อนำผลการบันทึกมาประมวลผลเพื่อประเมินการทำกระเป๋าผ้าให้รวดเร็วและพัฒนาบรรจุภัณฑ์ที่เหมาะสม ผู้วิจัยมีการสังเกตเพื่อประเมินพฤติกรรมความร่วมมือ การปฏิสัมพันธ์กับผู้วิจัย รวบรวมข้อมูลที่เป็นปัญหาอุปสรรค การแก้ไขและปรับปรุง เก็บข้อมูล Feedback จากแบบประเมินความพึงพอใจ

การสะท้อนผล (Reflection)

ผู้จัดทำได้นำผลการปฏิบัติกิจกรรมภายในกลุ่มกับผู้จัดทำมาสะท้อนผลความคิดเห็นถึงผลลัพธ์ที่เกิดขึ้น
เพื่อเป็นแนวทางสำคัญที่นำไปประกอบการตัดสินใจพัฒนา สร้างมูลค่าเพิ่ม สรุปลความสำเร็จ ความล้มเหลว บอ
จำกัดและการให้ข้อเสนอแนะสำหรับการปฏิบัติต่อไป

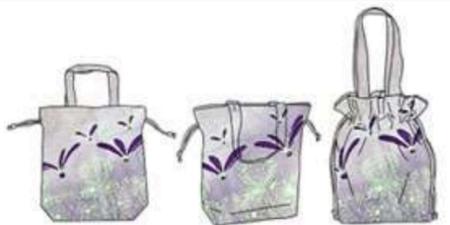
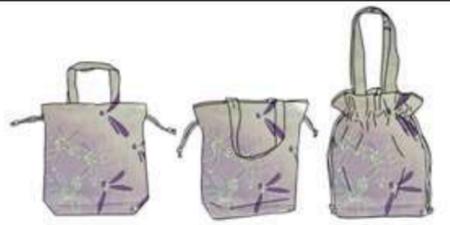
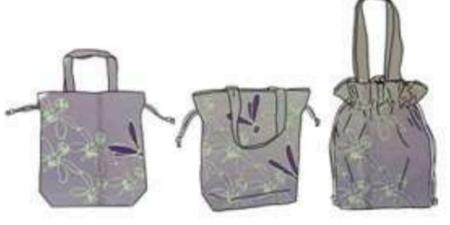
การดำเนินงาน

มีการจัดระบบการทำงานเป็นลำดับขั้นตอน โดยเริ่มจากการออกแบบลวดลาย ลงมือทำไปจนถึงตรวจสอบความเรียบร้อย ซึ่งขั้นตอนและกระบวนการในการดำเนินงานแบ่งออกเป็น 4 ส่วนได้แก่

- 1 : ศึกษาลวดลายและการออกแบบลวดลายร่วมกับทางกลุ่มเบื้องต้นที่สะท้อนอัตลักษณ์ของอำเภอสะเตา เทคนิคการทำลวดลายบนผ้าเพื่อป้องกันความผิดพลาดที่จะเกิดขึ้นเนื่องจากการทำผ้าบาติกเป็นงานฝีมือที่มีความละเอียด ซับซ้อน
- 2 : การเตรียมวัสดุ เลือกผ้าที่เหมาะสมในการทำกระเป๋่า การทำงานแต่ละครั้งจะมีวัสดุและอุปกรณ์ที่แตกต่างกันไป
- 3 : ตรวจสอบความเรียบร้อยของงาน ความเรียบร้อยของลวดลายบนผ้าเพื่อแก้ไขและปรับปรุงให้เหมาะสมก่อนส่งให้กับเครือข่ายตัดเย็บนำไปตัดเป็นกระเป๋่าเพื่อให้เกิดผลิตภัณฑ์ที่หลากหลายและเข้าถึงกลุ่มลูกค้าที่สนใจต่อไป
4. กระบวนการดำเนินงานของกลุ่มอัยยะบาติกจะมีการกระจายงาน การกำหนดระยะเวลา และค่าตอบแทนจะให้ตามคนที่ทำงานจริง

การออกแบบและพัฒนาลวดลายผ้าบาติก ผลิตภัณฑ์ และบรรจุภัณฑ์

กระบวนการออกแบบลวดลายมีเป้าหมายเพื่อสะท้อนอัตลักษณ์และภูมิปัญญาท้องถิ่นของสะเตาะผ่านลวดลายที่ได้ นำมาออกแบบคือดอกสะเตาะและดอกยางนา ซึ่งนำลวดลายดอกสะเตาะ ดอกยางนา และลวดลายอื่นที่กลุ่มมีมาประยุกต์ ผสมผสานไว้บนผ้าเพื่อนำมาตัดเย็บเป็นกระเป๋าผ้าหูรูด รวมถึงนำมาพัฒนาเป็นบรรจุภัณฑ์และสายคาดกล่อง

รูปแบบกระเป๋า	ลวดลายที่ออกแบบ

ตัวอย่างกระเป๋าและรูปทรงกระเป๋าเมื่อตัดเย็บเสร็จแล้ว

การพัฒนาบรรจุภัณฑ์และสายคาดกล่อง

รูปแบบกล่องบรรจุภัณฑ์สูง 4.5 ซม กว้าง 29.5 ซม ยาว 20.5 ซม

สายคาดกล่องขนาด 5.5 คูณ 25.5

ขั้นตอนและวิธีการทำ

วัสดุอุปกรณ์

1. ผาคอตตอน
2. พิมพ์ลาย จันทิ้ง
3. เทียนร้อน
4. ที่บดผง
5. สีผสม
6. พู่กัน
7. หน้ำยาเคลือบสีกันสีตก

ขั้นตอนและวิธีการทำ

1. เตรียมผ้า ลงมือวัดขนาดและร่างแบบลายลงบนผ้า เตรียมเทียนร้อนเพื่อนำมาเขียนและพิมพ์ลายบนผ้าใช้จันทิ้งเริ่มเขียนและพิมพ์ลายด้วยเทียนร้อนปิดส่วนที่ไม่ต้องการให้สีติด
2. นำไปไว้บนที่บดผงเพื่อลงสี ขั้นตอนนี้เมื่อลงสีแล้วจะแก้ไขไม่ได้จึงต้องมีความระมัดระวังอย่างมาก
3. เมื่อสีแห้งดีแล้วใช้หน้ำยาเคลือบผ้าทาให้ทั่วป้องกันสีตก รอให้หน้ำยาเคลือบผ้าแห้ง 6-7 ชั่วโมง ต้มเอาเทียนร้อนออกจะเห็นลวดลายชัดเจนและตรวจสอบความเรียบร้อยของผ้าเพื่อป้องกันความผิดพลาด
4. นำไปตัดเย็บเป็นกระเป๋าผ้าหรือรูปร่างตามแบบที่นำมาจำหน่ายแก่ลูกค้า

การนำไปสู่การทำกระเป๋าผ้าหูรูด

การนำมาตัดเป็นกระเป๋าเนื่องจากการทำกระเป๋าเป็นงานที่ต้องอาศัยช่างที่มีความชำนาญเรื่องผ้า จักรเย็บผ้า แต่ด้วยทางกลุ่มไม่สะดวกที่จะเย็บผ้าเองเพราะงานทำบาติกเป็นงานที่มีความละเอียดจึงได้สอบถามกับทางกลุ่มพบว่าทางกลุ่มมีเครือข่ายในการเย็บผ้าคือกลุ่มสตรีของชุมชนแต่ช่วงปีที่ผ่านมาไม่สะดวกให้ข้อมูลเพราะด้วยภาระงานที่เยอะ จึงทำให้ผู้วิจัยเก็บข้อมูลเรื่องการเย็บกระเป๋าได้ไม่มากแต่ช่วงยี่สิบปีที่แล้วเย็บกระเป๋าให้จึงทำให้ผู้วิจัยต้องศึกษาเทคนิคการเย็บกระเป๋าจากการสังเกตและแหล่งข้อมูลอื่น

สรุปผลการดำเนินงาน

ผลิตภัณฑ์และบรรจุภัณฑ์ที่ได้พัฒนาขึ้นประสบความสำเร็จในการออกแบบพัฒนาตลาดที่สะท้อนอัตลักษณ์ของพะเยา หลังจากที่ได้นำเสนอแนวคิด แลกเปลี่ยนเรียนรู้ ทดลองทำผลิตภัณฑ์ร่วมกันนำไปสู่การคิดแบบใหม่โดยภูมิปัญญาการเขียนบาติกมาประยุกต์สร้างสรรค์เป็นผลิตภัณฑ์ใหม่คือกระเป๋าผ้าที่รูปร่างที่สามารถสะท้อนอัตลักษณ์และภูมิปัญญาท้องถิ่นผ่านลวดลายบนกระเป๋าและบรรจุภัณฑ์ใหม่มีความเหมาะสมใช้งานได้จริง สามารถสร้างเรื่องราวผ่านการวาดลายบนกล่อง นอกจากนี้ยังสามารถนำลวดลายผ้าและบรรจุภัณฑ์ที่พัฒนาขึ้นไปประยุกต์ใช้กับสินค้าอื่นเป็นของที่ระลึกได้และยังช่วยกระจายรายได้แก่ชุมชนอย่างยั่งยืน

ผลการประเมินความเหมาะสม ความสะดวก และความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์กระเป๋าผ้าบาติกที่พัฒนาขึ้น อยู่ในระดับดีและดีมากตามลำดับ

ผลแสดงความคิดเห็นของกลุ่มเป้าหมายด้านความเหมาะสมของกระเป๋าผ้าที่วาดจากผ้าบาติก

รายการประเมิน	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	แปลผล
ความเหมาะสมของกระเป๋าผ้าที่วาดจากผ้าบาติก		
รูปแบบกระเป๋ามีความเหมาะสมกับการใช้งาน	4.33	มาก
ขนาดของกระเป๋ามีความเหมาะสม	4.47	มาก
ลวดลาย สีเส้นของผ้าบาติกมีความสวยงาม	4.80	มากที่สุด
กระเป๋ามีความเหมาะสมกับทุกช่วงวัย	4.20	มาก
รูปแบบกระเป๋าสอดคล้องกับอัตลักษณ์ชุมชน	4.93	มากที่สุด
รวม	4.55	มากที่สุด

ผลแสดงความคิดเห็นของกลุ่มเป้าหมายด้านความสะดวกในด้านการใช้งาน

รายการประเมิน	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	แปลผล
ความสะดวกในด้านการใช้งาน		
รูปแบบกระเป๋าที่วาดใช้งานง่ายและสะดวก	4.80	มากที่สุด
น้ำหนักกระเป๋าเหมาะสม ไม่นหนักเกินไป	4.53	มากที่สุด
สามารถใส่ของได้เพียงพอต่อการใช้งาน	4.13	มาก
พกพาได้สะดวกในชีวิตประจำวัน	4.80	มากที่สุด
รวม	4.57	มากที่สุด

ผลแสดงความคิดเห็นของกลุ่มเป้าหมายด้านความพึงพอใจโดยรวมของรูปแบบกระเป๋าผ้าที่วาดจากผ้าบาติก

รายการประเมิน	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	แปลผล
ความพึงพอใจโดยรวมของรูปแบบกระเป๋าผ้าที่วาดจากผ้าบาติก		
ด้านลวดลายและรูปแบบบนกระเป๋ามีความทันสมัย	4.33	มาก
ด้านผลิตภัณฑ์มีความเหมาะสมสำหรับเป็นของฝากหรือของที่ระลึก	4.80	มากที่สุด
ด้านภาพลักษณ์กระเป๋าช่วยส่งเสริมภาพลักษณ์การใช้ผลิตภัณฑ์จากชุมชน	4.93	มากที่สุด
กระเป๋าสามารถตอบโจทย์การใช้งานของคนรุ่นใหม่	4.40	มาก
รวม	4.62	มากที่สุด

อภิปรายผล

การนำแนวคิดการพัฒนาอย่างมีส่วนร่วมมาใช้มีความสำคัญในกระบวนการออกแบบไม่ว่าจะเป็นลดลาย
สายคาดกลอง บรรจุภัณฑ์ ลดลายบนบรรจุภัณฑ์ ทำให้การออกแบบที่ได้พัฒนาขึ้นยังคงสามารถรักษาอัตลักษณ์และ
ภูมิปัญญาท้องถิ่นได้ ซึ่งการใช้ความคิดสร้างสรรค์ การเข้าถึงตลาดวัฒนธรรมทำให้ผลิตภัณฑ์มีมูลค่าและขยายตลาดได้ดีขึ้น
อย่างไรก็ตามในการทำการออกแบบและพัฒนาผลิตภัณฑ์รวมถึงบรรจุภัณฑ์ยังคงพบข้อจำกัดบางประการ
เช่น ข้อจำกัดด้านเวลาเพราะเป็นงานฝีมือ บุคลากร ด้านลดลาย และด้านผลิตภัณฑ์ ทำให้การทำศิลปะบนผ้าบาติกทำได้
ในปริมาณที่ไม่เยอะมากที่สุดที่ได้สอบถามจากทางกลุ่มคือ 10 ผืนต่อวัน ทั้งนี้อาจมีข้อจำกัดด้านการตลาดแม้จะมีการเข้าร่วม
กิจกรรม มีเพจของกลุ่มรวมถึงมีรีวิวในช่องทางต่าง ๆ แล้วแต่การเข้าถึงตลาดที่กว้างขึ้นยังคงมีความท้าทายของกลุ่มอยู่

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะการวิจัย

1. พัฒนาออกแบบให้หลากหลายทันสมัย
2. ให้ผลิตภัณฑ์เล่าเรื่องขายลวดลายบนกระเป๋ารวมถึงสินค้าของกลุ่มในยุคที่ศิลปะบาติกดั้งเดิมหายาก กลุ่มอัยยะบาติกคือหนึ่งในสงขลาที่รักษาและสืบทอดงานฝีมือ ฝากทุกชิ้นจึงไม่ใช่แค่ผ้าแต่คือมรดกแห่งศิลปะที่ทรงคุณค่าและจับต้องได้
3. ควรมีการสอนทักษะทั้งการทำศิลปะบนผ้าให้คนรุ่นใหม่เข้ามาช่วยต่อยอดงานฝีมือ

ข้อเสนอแนะสำหรับการพัฒนาในอนาคตครั้งต่อไป

1. การถ่ายทอดองค์ความรู้ควรมีการจัดกิจกรรมเวิร์คชอปให้กับผู้ที่สนใจงานหัตถกรรม
2. ขยายช่องทางการจำหน่ายโดยนำลวดลายไปใช้กับผลิตภัณฑ์ที่เป็นที่ต้องการของตลาดเพื่อเพิ่มโอกาสทางการค้าต่อไป
3. ควรศึกษาการใช้เทคนิคใหม่ ๆ เช่น เทคนิคใช้สีย้อมผ้าจากระสมชาติมากกว่าการใช้สีเคมี การนำวัสดุท้องถิ่นมาใช้ในการทำเป็นแบบเบี่ยนเป็นลวดลายบนผ้า เป็นต้น

ตัวอย่างสินค้าที่ทางกลุ่มมี

Thank you